

FINESTRA D'OPORTUNITAT

El Neomasclista, un masclista sobradament preparat

per Montse Mancera

Fa poc vaig descobrir que, al masclisme del s. XXI se li ha incorporat el prefix «neo». Segons la **RAE**, «neo» és «recent o nou». És el **masclisme** un corrent nou? No, no ho és. Llavors, per què se li incorpora aquest prefix? Assignar nous conceptes a postures tradicionals evidència que els moviments s'adapten a les noves realitats. En la seva essència és el mateix, la prepotència dels homes respecte de les dones, si bé a través de mecanismes nous, amb arguments d'allò més coherents. Quins mecanismes utilitza el neomasclisme que no permet seguir denominant-lo masclisme? Bàsicament, podem recollir-ne el significat en dues idees:

1- Es desenvolupa en zones molt poblades i desenvolupades econòmicament. No es limita a l'esfera domèstica i es dona de forma més subtil. De vegades és fins i tot imperceptible perquè les seves eines de difusió són les noves tecnologies de comunicació i informació i l'agressivitat lingüística a la qual estem exposats diàriament i que absorbim sense ser-ne conscients.

2- L'home deixa de ser qui ataca per adquirir el paper de «víctima» davant la seva enemiga, la «**feminazi**» (feminista radical). El **neomasclisme** justifica la desigualtat entre homes i dones afirmant que és la dona i la llei qui discriminen l'home i li retallen llibertats. Es pot entendre l'inici del neomasclisme com la postura que critica la desigualtat que provoquen les lleis d'igualtat i les polítiques socials per millorar la situació de les dones, per justificar el seu comportament prepotent envers elles. La dona defensora de la igualtat (feminista) suposa una amenaça per al neomasclisme i tota la seva estructura.

Els arguments del neomasclista són totalment coherents i s'emparen en preceptes de lleis vigents (com la Llei Orgànica de Mesura de Protecció Integral Contra la Violència de Gènere, la custòdia compartida imposada en la Llei de Coresponsabilitat Parental al·ludint a la Síndrome d'Alienació Parental, etc.) a més d'en xifres oficials (com l'existència de denúncies falses per violència de gènere) i en casos particulars.

Les dades i xifres publicades pels diferents organismes oficials competents mostren una gran desigualtat en un món que es fa dir igualitari, solidari i evolucionat. Citem algunes xifres del tema que més polseguera suscita pel que fa a la desigualtat entre homes i dones: la violència de gènere.

Segons dades del **Ministeri de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat** (MSSSI), a data de 31 de desembre de 2013 a Catalunya es van comptabilitzar 4 dones víctimes per violència de gènere. En canvi, d'un any ençà, s'han comptabilitzat 6 víctimes. És esgarriós comprovar que en només 6 mesos, ja es supera el nombre de víctimes del total de l'any 2013.

https://www.msssi.gob.es/ssi/violenciaGenero/portalEstadistico/fichaResumen/2013/docs/Espana_2013.pdf

https://www.msssi.gob.es/ssi/violenciaGenero/portalEstadistico/docs/VMortales_2014_25_06.pdf

La violència de gènere no és violència en un sol sentit. No només les dones la pateixen sinó que també hi ha homes que viuen sotmesos a algun tipus de maltractament. Les xifres oficials i publicades per **l'Institut Català de les Dones** (ICD) indiquen que durant l'any 2013, es van detectar i denunciar al voltant de 9.050 casos de violència de gènere, dels quals 453 eren homes. En percentatge, això suposa el 5%. Es creu que el nombre d'homes maltractats podria ser superior, però la mentalitat masclista, tan arrelada a la nostra societat, impedeix determinar-ho amb exactitud. El neomasclista parla de privilegis de les dones però la majoria de xifres demostren el contrari. Al·legar que dins del 95% de denúncies rebudes hi ha un nombre elevat de denúncies falses és completament ridícul. A **Espanya** suposa l'1% del total de les denúncies i a **Catalunya** el 0,01%.

http://www20.gencat.cat/docs/icdones/temes/docs/2013_resumdades.pdf

És fàcil adaptar un corrent tradicional a una nova realitat, però adaptar l'ésser humà a un món nou, ja no tant. Neomasclisme és un concepte que encara no s'utilitza pràcticament fora de l'àmbit dels estudis de gènere i de certs corrents ideològics però no per això és inexistent. Com tots els «-ismes», neix, evoluciona, es deforma i genera un nou «-isme» que es converteix automàticament en etiqueta. Creem diàriament etiquetes, les desenvolupem i fins i tot aprenem a argumentar-hi a favor i en contra. Què opinaria Igualtat sobre això?